

Tôi đi học

Tác Giả: Thanh Tánh

Thứ Sáu, 02 Tháng 9 Năm 2011 06:29

Hôm nay tôi vào cuộc thi, lá ngoài đường rợp nắng và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lo lắng vì những kỳ thi sắp tới đang chờ đợi tôi.

Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng và tươi mới trong lòng tôi như những bông hoa tươi và những giọt nắng ấm áp trong lòng tôi.

Những ý tưởng của tôi chưa bao giờ ghi lên giấy, vì hiện tại tôi không biết ghi và ngày nay tôi không nhớ hết. Những cảm giác trong lòng tôi như những giọt nắng ấm áp trong lòng tôi, lòng tôi lo lắng vì những kỳ thi sắp tới đang chờ đợi tôi.

Buổi sáng mai hôm nay, một buổi mai đầy nắng và gió nhẹ. Mọi tôi đều cảm thấy tay tôi đã đi trên con đường làng dài và hẹp. Con đường này tôi đã quen đi từ lâu rồi, những ngày này tôi thấy thoải mái. Cảnh vật chung quanh tôi đều thay đổi, vì chính lòng tôi đang có sự thay đổi lớn: Hôm nay tôi đi học.

Tôi không đi qua sông như những người khác và không ra đường nô đùa như những đứa trẻ khác. Trong chiếc áo vải dù đen dài tôi cảm thấy mình trang trọng và đáng kính.

Đến đường tôi thấy một cô bé như trước kia tôi, áo quần tươi tắn, nhí nhảnh gọi tên nhau hay trao sách vở cho nhau xem mà tôi thèm. Hai quyển vở mới đang ở trên tay tôi đã bắt đầu thấy nặng. Tôi bấm tay ghì chặt ghế, những cảm giác vui vẻ cũng chùng chình đi và chênchênh đổ xuống đất. Tôi xóc lên và cảm thấy nhột nhột. Mọi cô bé đi trước tôi o sách vở thì tôi thì u lo lắng kèm theo bút thước của tôi. Những cảm giác không thể nào diễn tả được khó khăn gì hết.

Tôi muốn thấy sự cảm mình nên nhìn vào tôi:

- Mẹ đưa bút thước cho con cảm.

Mẹ tôi cúi đầu nhìn tôi với cặp mắt thất vọng:

- Thôi đừng cảm nữa cũng được.

Tôi có ngay cái ý kiến và non nớt và ngây thơ này: chắc chắc người khác thì có cảm nhận bút thước.

Ý nghĩ thoáng qua trong trí tôi như những hàng hàng mặt làn mây trôi ngang trên ngọn núi.

Trước sân trường làng Mẹ Lý đầy đủ các công cụ. Người nào áo quần cũng sạch sẽ, gọn gàng mặt

Tôi đi học

Tên: Thanh Tịnh

Tháng: 02, Năm: 1929, Ngày: 06:29

Trò mới, vài tiếng phút đang ngập ngừng trong lớp. Một bàn tay quen thuộc vuốt mái tóc tôi.

Ông đứng nhìn chúng tôi.

- Các em đừng khóc. Trưa này các em được về nhà mà. Và ngày mai các em lại được nghỉ một ngày nữa.

Sau khi thấy hai mẹ tôi tám câu học trò sắp hàng đứng nhìn hiền từ, ông đứng lên ra đầu cho chúng tôi vào lớp. Một thầy trẻ tuấn, giọng nói hiên ngang, đang đón chúng tôi vào cửa lớp. Trong thời gian tôi chưa bao giờ xa mẹ tôi như hôm nay. Tôi cũng lấy làm lạ vì có những hôm đi suốt cả ngày với chúng bạn ở làng Lát Xá, lòng tôi vẫn không cảm thấy xa nhà hay xa mẹ tôi chút nào hết.

Một mùi hương xông lên trong lớp. Trông hình gì treo trên tường tôi cũng thấy lạ và hay hay. Tôi nhìn bàn ghế chỗ tôi ngồi rồi nhìn thầy nhiên nhiên là một riêng của mình. Tôi nhìn người bạn tí hon ngồi bên tôi, một người bạn tôi chưa biết, nhưng lòng tôi vẫn không cảm thấy xa lạ chút nào. Sự quyên luyến tự nhiên và bất ngờ quá đến tôi cũng không dám tin là có thật. Một con chim con liệng trên bàn của thầy, hót mấy tiếng rồi rời đi và cánh bay cao.

Tôi đưa mắt thềm thuông nhìn theo cánh chim. Một kẻ đi bầy chim giữa cánh đồng lúa bay trên bờ sông Viêm sáng chói trong trí tôi.

Nhưng những tiếng phàn nàn của thầy tôi giấu mình trên bưng đen đã đưa tôi vào một thế giới. Tôi vòng tay lên bàn chăm chú nhìn thầy viết và làm bài mới:

Bài tập viết: Tôi đi học!